

Komandi partur
Victor talaði uttanfyri meðan Victoria var
fødd inni í Siloa

Rikka og Victor við børnum, sum tá vóru fødd.
Vinstrumegin frá: Maria (Mia), Lena, Karolina, Dánjal, Victor situr undir Harriet og Hansu. Ytst er Rikka

samskrivaðar í tekstinum. Tær hava jú allar upplivað nakað tað sama. Men har frásøgnin er persónlig, verður tað tilskilað. Tær greiða frá:

Pápi var føddur 28. mars 1894 í Søldarfirði, sonur Dánjal J. Danielsen, sýslumann, ættaður úr Havn. Hann var yngstur av sjeystkjum. Mamma hansara, Anna Malena f. Weihe, doyði, tá ið pápi bara var eina viku gamal. Pápi hansara var 19 ár eldri enn mamman, so tað var eitt hart slag fyri hann 55 ára gamal at sita eftir við einum stórum barnaflokki, har tað elsta ikki hevði fyllt 16 ár.

Fastir pápa, Lina, kom at vera honum í móður stað. Hon kom í húsið, meðan hann var heilt lítil. Hon elskaði henda lítla dreingin, ið henni var latin í hendur. Pápi fortaldi, at tá ið hann var 1-2 ára gamal, var hann eina ferð ógvuliga sjúkur. Helst var tað lungnabruni. Fastir var bangin fyri, at hann fór at doyggja. Tað var ógvuliga torført at fáa fatur í lækna tá í tíðini. Læknin í Havn var tann næsti, og hann mátti skjútsast. Hetta tók fleiri tímar. Fastirin bað inniliga til Gud fyri pápa. Hon segði seinni frá, at hon kendi, at ein eingil kom inn í stovuna og gav honum okkurt í munnin. Hann bleiv frískur.

Pápi vaks so upp, var heldur likamliga veikur, men hann var vitugur og ógvuliga næmur.

Hann greiddi eina ferð frá, at hann sum átta ára gamal hevði verið á Strondum og vitjað Onnu, fastur sína. Hon var omma Bartal í Kass, kendur skipari. Bartal, maður Onnu, hevði til frægd at biðja hann um at lesa eitt kvæði uttanat. Tað gjørdi hann eisini, kvæðið var 80 ørindi.

Tað var eisini Lina, sum ávirkaði nógvtil, at pápi fór til Havnar í skúla.

Í heiminum var kærleiki, disiplin og ordan.

Mamma og pápi blivu gift í 1920, 23 og 26 ára gomul. Tey giftust inn til abba í Søldarfirði. Tey búðu har í 8 ár, tá tey fluttu til Fuglafjarðar. Mia, Dánjal, Karolina og Lena vórðu fødd inni hjá abba. Í Fuglafirði búðu tey fyrst í gamla Siloa, har tað umframt salin eisini var ein íbúð. Í desember 1933 fluttu tey í egin hús. Victoria, Harriet og Hansa vóru foddar í Siloa, og Hans Christian og Richard vórðu foddir í nýggju húsunum.

Vit finga at vita frá foreldrunum, hvussu vit skuldu bera okkum at, bæði heima og yvir fyri fremmandum. Vit aktaðu øll væl. Fólk visti yvirhøvur, at vit vóru lýðin børn. Tað bar ikki til at siga eitt og so gera tað mótsatta.

Harriet minnst framvegis, tá pápin las fyri teimum úr Efesus 6:

1. Tit børn! Aktið foreldur tykkara í Harranum, tí tað er rætt!
2. "Ær faðir tín og móður tína" - hetta er jú fyrsta boðið við lyfti: -
3. "fyri at tær kann gangast væl, og tú kanst liva leingi í landinum!"

Vit høvdu so stóra respekt fyri

mammu, kanska eitt sindur størri enn fyri pápa. Kanska var hetta ikki so óvanligt. Vit vistu, at tá ið skúladagurin var liðugur, skuldu vit koma beinleiðis heim. Mamma fylgdi eisini væl við, nær vit finga frá skúlanum.

Pápi ferðaðist so nógv í sínum trúboðaravirksemi, og mamma var nógv einsamøll saman við okkum. Hon var eisini sína uppgávu vaksinn og helt skil á øllum. Pápi kundi trygt líta á, at alt var í lagi við hús, tá ið hann var burtur.

Vit høvdu arbeiðsgentur fyrstu tíðina. Ein arbeiðsgenta var Sanna úr Kollafirði. Hon giftist við Samma Jóannes í Kollafirði. Ein systir okkara, Lena, giftist við Edvin, sum var sonur Jóannes. Sanna var okkara seinasta arbeiðsgenta. Tá vóru systirarnar so mikið stórar, at tær kundu taka yvir.

At fara á mæti var ein sjálvfylgja

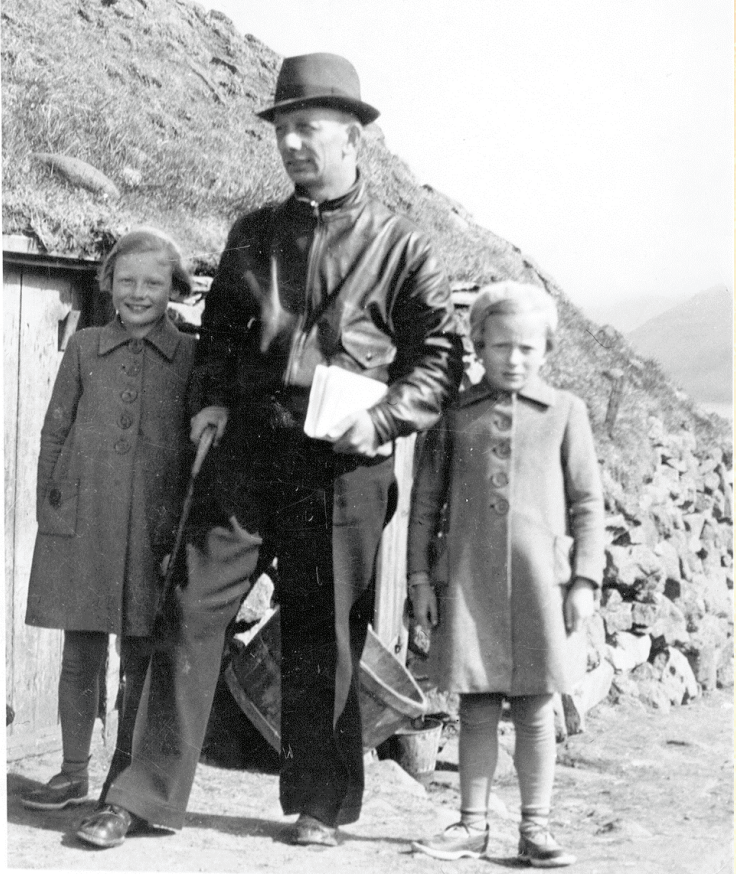
Vit komu nógvt til mæti í Siloa, salinum hjá samkomuni. Mæti vóru fleiri dagar í vikuni. Sunnudag var fyrst breyðbróting, síðan sunnudagsskúli og so aftur evangeliskt mæti á kvøldi. Mæti vóru eisini mikukvøld og fríggjakvøld. Farið varð til øll mæti. Tað var einki sum æt, at onkur gekk

og mól aðrastaðni í mætið. Tey kvøld, tá ið einki mæti var, varð andakt hildin aftan á nátturða í góðustovu. Vit vóru so øll samlað har. Sunnir vóru 2-3 sangir.

Viðhvørt tóku vit øll hvør sítt mannakorn. Hetta vóru smáir lepar við tilvísing til eitt ørindi í

Mamma var eisini ein trúboði inni í okkara heimi.

Pápi var avgjørdur á mongum økjum, eisini viðvíkjandi tí, sum kundi ganga fyri seg á mætum. Hjá mongum í brøðrasamkomuni var tónleikur ikki væl sæddur. Men her var pápi tollyntur. Hann kundi

Victor á ferð saman við døtrunum Hansu og Harriet

Bíbliuni. So las onkur av okkum, tað skriftstað, sum víst varð til. Pápi ella onkur av okkum las ein kapitull úr Bíbliuni. Pápi bað eina bøn, og vit lögdu okkum øll á knæ at biðja.

Babba gjørdi sjálvur mannakorn, tí hann helt, at á teimum prentaðu donsku var ov lítið úr gamla testamenti.

Til sangirnar varð spælt uppá urgu. Pápi kravdi av okkum, at vit kundu lesa nótar. Kom onkur inn á gólvið, meðan andaktin varð hildin, varð viðkomandi boðin at vera við.

Tað komu nógvir gestir inn til okkara. Tá máttu ofta tvey av okkum børnum upp á ovasta loft at sova í einum kamari, sum pápi hevði smíðað. Hetta dámdi okkum væl.

Gestirnir vóru sum oftast trúboðarar, men eisini onnur. Ferðasambandið var jú vánaligt, so tá kundi vera neyðugt at gista eina nátt og kanska báðar tvær.

Tá ið vit fóru í song um kvøldið, lósu vit altíð ein kapitull úr Bíbliuni sjálvi, áðrenn vit lögdu okkum at sova. Tað vildu foreldri, at vit skuldu, og vit lögdu okkum á knæ at biðja. Tað var ein góður vani, tey lærdu okkum. Tá ið pápi var heima, kom hann altíð inn í kamarið at siga okkum góðanátt, áðrenn vit lögdu okkum at sova, ein ótrúliga góður pápi.

loyva einum hvítusunnnumanni at spæla gitar í Siloa.

Ein ótrúligur vilji

Pápi var lamin í fótunum, og hann mátti brúka stav. Hann fekk ikki skógvar sum passaðu hansara fótum. Tí brúkti hann nógvgummistivlar í okkara barnaárum. Tí var ikki lætt hjá honum at ferðast til aðrar bygdir, tá var stóru partur av ferðingini til gongu.

Seinni kom Johannes Jacobsen úr Funningi til Fuglafjarðar sum ortopediskur skómakari. Tá kundi pápi fáa skógvar, sum vóru seymaðir til hansara, og sum passaðu honum.

Pápi átti eisini eina súkklu. Hon var lægri aftan enn framman, tí hann hevði so stutt bein. Victoria minnst, at hon græt, tá ið hon sá hann úr vindeyganum, tí hon helt tað vera so synd í pápanum, sum hann fór skriðandi mótbrekku á hesi súkklu. Hann súkklaði ofta til tær nærmastu bygdirnar sum Leirvík, Gøtu og helst eisini til Søldarfjarðar.

Áræðið og kallið var so ómetaligt at boða evangelið, at eingin og einki kundi forða honum í tí. Hann var í øllum bygdam í landinum og talaði Guds orð, eisini á Stóru Dímun.

Børnini hjá Victor Danielsen

Maria (1921-2006), g.v. Jákup Oluf á Lakjuni (1916-1999)
Dánial (1922-2001), g.v. Karlu Joensen (1930-)
Karolina (1924-), g.v. Johannes Øregaard (1922-2008)
Lena (1926-1998), g.v. Edvin Danielsen (1925-2001)
Deyðføddur drongur (1928)
Hansa (1930-2019), g.v. Benjamin Joensen (1927-2010)
Harriet (1931-), g.v. Jógvan Isaksen (1931-2007)
Viktoria (1933-), g.v. Ivan Hummeland Jacobsen (1939-2016)
Hans Christian, (1935-1963), ógiftur
Richard, (1937-2013), g.v. Ásu f. Holm Jacobsen (1942-)